438

438

438

੧ ਸ਼ਤਕ
ਰੁਤਯੀਏ ਆਦਿ
੧੨੭੩
੨ ਸ਼ਨ ਸੈਂਧ ਆਦਿ

1904

1/36

438

7

1/36

56

[illegible]

ਕੁੰਡਲੀਏ

[illegible]

[illegible] ਸਿੰਘ

[illegible]

।।=

کنڈلئے عارف

ਸ਼ਤਕ

ਕੁੰਡਲੀਏ ਆਰਿਫ਼

ਕ੍ਰਿਤ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਆਰਿਫ

ਵਿ: ੧੯੬੧ | ਨਾ: ੪੩੫ | ਈ: ੧੯੦੪

ਲਾਹੌਰ

ਰਾਇ ਸਾਹਿਬ ਮੁਨਸ਼ੀ ਗੁਲਾਬਸਿੰਘ ਐਂਡ ਸੰਨਜ਼

ਪ੍ਰਿੰਟਰਜ਼, ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, ਬੁਕਸੇਲਰਜ਼,

ਮਾਲਕਾਨ ਪੰਜਾਬ ਸੈਂਟਰਲ ਬੁਕਡਿਪੋ ਵ ਮੁਫ਼ੀਦਆਮ ਪ੍ਰੈਸ

੧ ੴਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਅਥ ਸ਼ਤਕ ਕੁੰਡਲੀਏ ਕ੍ਰਿਤ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਆਰਿਫ
ਵਾਸੀ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਜੀ

ਕੁੰਡਲੀਆ

ਆਇ ਜਾਇ ਨਹਿ ਏਕ ਦੋ ਜਾਮੈ ਆਦਿ ਨ ਅੰਤ॥ ਸੋਹੰ ਸਭ ਪਹਿਚਾਨ ਕੇ ਕਰੂੰ ਨਮਾਮਿ ਅਨੰਤ॥ ਕਰੂੰ ਨਮਾਮਿ ਅਨੰਤ ਜੰਤ ਈਸ਼ਰ ਇਕ ਜਾਕੇ॥ ਉਤਪਤਿ ਇਸਥਿਤਿ ਲੀਨ ਤੀਨ ਪ੍ਰਟ ਬੀਚ ਨ ਤਾਕੇ॥ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਸ੍ਵੈਰੂਪ ਜਾਹਿਕੋ ਬੇਦਨ ਗਾਏ॥ਜੈਸੇ ਮਹਾਂ ਅਕਾਸ਼ ਕਹੋਕਤ ਜਾ ਅਰ ਆਏ॥ ੧॥ ਗੁਰ ਸਾਗਰ ਹਮ ਬੂਦ ਬੁਦੇ ਗੁਰ ਠਾਕੁਰ ਹਮ ਦਾਸ॥ ਗੁਰ ਬਿਅੰਤ ਹਮ ਜੰਤ ਹੈਂ ਗੁਰ ਸੂਰਜ ਹਮ ਭਾਸ॥ ਗੁਰ ਸੂਰਜ ਹਮ ਭਾਸ ਕਾਸ ਜਿਉਂ ਹੈ ਘਟ ਮਾਹੀ॥ ਘਟਾ ਕਾਸ ਮਹਾ ਕਾਸ ਬੀਚ ਕੁਛ ਸੰਸੈ ਨਾਹੀ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਗੁਰ ਸਿਖ ਏਕ ਸਮ ਐਸੇ ਪਾ ਉਰ॥ ਔਰ ਅੰਗ ਅਨਜਾਨ ਨੈਨਵਤ ਕਹੀਏ ਸਤਿਗੁਰ॥ ੨॥
ਗਜਾਨੀ ਕੋ ਸੁਖ ਹੈ ਸਦਾ ਚਹੈ ਕਰੇ ਕੋਊ ਕਾਜ॥ ਚਾਹੇ ਮਾਂਗੇ ਭਿਖਯਾ ਚਹੈ ਕਮਾਵੈ ਰਾਜ॥ਚਹੇ ਕਮਾਵੇ ਰਾਜ ਚਹੇ ਫਿਰਦੇਸ ਬਿ-ਦੇਸਾ॥ ਚਾਹੇ ਰਹੇ ਅਭੇਸ ਚਹੇ ਬਹੁ ਧਰਹੈ ਭੇਸ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸਦਾ ਸਾਮਾਨ ਅਮਾਨੀ॥ ਜਹ ਚਾਹੇ ਤਹਿ ਰਹੇ ਸਦਾ ਸੁਖ ਭੋਗੇ ਗਜਾਨੀ॥ ੩॥ ਗਜਾਨੀ ਕੋ ਸੁਖ ਸਦਾ ਹੈ ਚਾਹੇ ਕਰੇ ਕੋਊ ਕਾਮ॥ਚਾਹੇ ਰਹੇ ਉਜਾੜਮੈ ਚਾਹੇ ਬੀਚ ਗਰਾਮ॥ਚਾਹੇ ਬੀਚ ਗਰਾਮ ਬਾਮਕੋ ਰਾਖੈ ਸੰਗਾ॥ ਚਾਹੈ ਤਜੇ ਘਰ ਬਾਹਰ ਫਿਰੇ ਸਿਰ ਪੈਰੋਂ ਨੰਗਾ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਹਰ ਹਾਲ ਮਸਤ ਕੋਊ ਲਾਭ ਨ ਹਾਨੀ॥ ਜੋ ਕੁਛ ਹੋਇ ਸੁ ਹੋਇ ਕੋਇ ਚਿੰਤਾ ਨਹਿ ਗਜਾਨੀ॥ ੪॥

ਪਰਮਾਰਥ ਪੁਨ ਅਰਥ ਕੀ ਰਹੀ ਨਾ ਜਬ ਕੁਛ ਲੋੜ॥ ਧੇਹੀ ਰੂਪ ਸੰਤੋਖ ਕੋ ਹੰ ਮਮ ਦੇਵੇ ਛੋੜ॥ ਹੰ ਮਮ ਦੇਵੇ ਛੋੜ ਤੋੜ ਕਰ ਲੱਜਾ ਚਾਰੋ॥ ਕੁਲ ਲੋਕ ਅਰ ਬੇਦ ਗੁਰੂਕੀ ਆਨ ਨਿਕਾਰੋ॥ ਕਹਤ ਕਿਸ਼ਨ ਮ੍ਰਿਗ ਰਾਇ ਗਜਾਨ ਕਾ ਫਲ ਸੁਖ ਸ੍ਵਾਰਥ॥ ਪਾਵੈ ਪਰਮਾਨੰਦ ਚਾਹੇ ਤਜਿ ਅਰਥ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ॥੫॥ ਮਰਨਾ ਮਰਨਾ ਸਭ ਕਹੇ ਮਰਨਾ ਕਿਸੀ ਨਾ ਯਾਦ ॥ ਜਿਨਕੋ ਮਰਨਾ ਯਾਦਹੈ ਜੀਤੇਹੀ ਬਰਬਾਦ॥ ਜੀਤੇਹੀ ਬਰਬਾਦਿ ਬਿਖੋਂ ਕਾ ਸ੍ਵਾਦ ਨਾ ਕੋਈ॥ ਭੂਲਗਈ ਸਭ ਕਾਰ ਸਾਰ ਮਰਨੇ ਕੀ ਹੋਈ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਹਰਿ ਮੇਲ ਯਹੀ ਜੋ ਆਪਾ ਹਰਨਾ॥ ਗਯਾ ਮਰਨ ਕਾ ਤ੍ਰਾਸ ਜਿਨੋ ਨੇ ਜਾਨਾ ਮਰਨਾ ॥੬॥ ਪੀਵਹੁ ਹੋਇ ਪਰਸਿੰਨੁ ਤੁਮ ਜੋ ਦੇਵੇ ਦਿਲਦਾਰ॥ ਚਾਹੇ ਦੇਵੇ ਨੀਮ ਵੁਹ ਚਾਹੇ ਰੁੱਖ ਅਨਾਰ॥ ਚਾਹੇ ਰੁਖ ਅਨਾਰ ਵੈਦ ਕੀ ਮਰਜ਼ੀ ਜੈਸੀ॥ ਜੈਸੀ ਉਸਕੀ ਬੁਧ ਨਹੀ ਰੋਗੀ ਕੀ ਤੈਸੀ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਬਹੁਰੰਗ ਦੇਖ ਤੁਮ ਤੰਗ ਨਾ ਥੀਵੇ॥ ਜੋ ਦੇਵੇ ਦਿਲਦਾਰ ਸ਼ੀਰ ਸ਼ੱਕਰ ਕਰਪੀਵੇ॥ ੭॥ਰਾਜੀ ਹੈਂ ਹਮ ਉਸੀ ਮੇਂ ਜਿਸ ਮੈ ਰਾਜ਼ੀ ਯਾਰ॥ ਚਾਹੇ ਰਾਖੇ ਮਾਨ ਸੇ ਚਾਹੇ ਕਰੇ ਖੁਆਰ॥ ਚਾਹੇ ਕਰੇ ਖੁਵਾਰ ਚਾਹੇ ਘਰ ਬਾਰ ਬਸਾਵੇ॥ ਚਾਹੇ ਕਰੇ ਬਿਕਾਰ ਬਨੋਂ ਕੇ ਬੀਚ ਫਿਰਾਵੇ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਹਰਿ ਨਿਆਉ ਕਰੇ ਹੈ ਆਪੇ ਕਾਜ਼ੀ॥ ਜੋ ਸਹੁ ਅਪਨਾ ਕਰੇ ਉਸੀ ਮੇ ਰਹੀਐ ਰਾਜ਼ੀ॥ ੮॥ ਰਹਿਕੇ ਬੀਚ ਗ੍ਰਿਹਸਤਕੇ ਕਹੁ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਕੌਨ॥ਅਗਨ ਕੁੰਡ ਮੈ ਬੈਠਕੇ ਸੀਤਲ ਚਾਹੇ ਪੌਨ॥ ਸੀਤਲ ਚਾਹੇ ਪੌਨ ਭੌਨ ਸਾਪਨ ਕੇ ਮਾਹੀ॥ ਸੂਲਾਂ ਸੰਦੀ ਸੇਇ ਸੁਖ ਸੁਪਨੇਹੂ ਨਾਹੀ॥ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਜਿਉਂ ਨਦੀ ਨੀਰਕੇ ਭੀਤਰ ਬਹਿਕੇ॥ ਸੁਖ ਨਹੀ ਬਿਨਾ ਬਿਚਾਰ ਕਹੀਂ ਤੁਮ ਦੇਖੋ ਰਹਿਕੇ॥ ੯॥ ਵਾਦੀ ਜਿਸ ਕੀ ਹੈ ਬੁਰੀ ਜਾੜੀ ਹੈ ਸਿਰ ਸੰਗ॥ ਬਿੱਛੂ ਜਲਤੇ ਕਾਢੀਏ ਤਉ ਭੀ ਮਾਰੇ ਡੰਗ॥ ਤੋਕੀ ਮਾਰੇ ਡੰਗ ਰੰਗ ਜਿਸ ਹੋਵੇ ਕਾਲਾ॥ ਲਾਈਏ ਲਾਖ ਸਬੂਨ ਕਬੀ ਨਹੀ ਹੋਇ ਉਜਾਲਾ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਨਹੀ ਨੀਮ ਖਾਂਡ ਮਿਲ ਹੋਇ ਸੁਵਾਦੀ॥ ਕਰੇ ਭਲੇ ਸੋ ਬੁਰਾ ਬੁਰੀ

ਹੋ ਜਿਸਕੀ ਵਾਦੀ ॥੧੦॥ ਰੀਤੀ ਜਿਸਕੀ ਹੋ ਭਲੀ ਭਲਾ ਕਰੇ ਸਭ ਸਾਥ॥ ਘ੍ਰਿਤਕੋ ਕੋਊ ਸਪਰਸ਼ਕਰ ਕੋਮਲ ਕਰਹੈ ਹਾਥ॥ ਕੋਮਲ ਕਰਹੈ ਹਾਥ ਫੂਲ ਨਹੀ ਕੰਟਕ ਹੋਵੈ ॥ ਚੰਦਨ ਕੋਤਾ ਪੀਸ ਪਰੰਤੂ ਗੰਧਿ ਸਮੋਵੈ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਨਹੀ ਸੰਤ ਕਿਸੀ ਸੋ ਕਰੇ ਅਨੀਤੀ ॥ ਕਹੁ ਕੈਸੇ ਵਹੁ ਤਜੇ ਜਿਨੋਕੀ ਜੈਸੀ ਰੀਤੀ ॥੧੧॥ ਸਿਖਜਾ ਜਿਸਕੋ ਨਾ ਲਗੇ ਤਿਸਤੇ ਰਹੋ ਖਮੋਸ਼॥ ਉਸਕਾ ਦਾਰੂ ਮੋਨਿ ਹੈ ਜੋ ਮੂਰਖ ਬੇਹੋਸ਼ ॥ ਜੋ ਮੂਰਖ ਬੇਹੋਸ਼ ਤਿਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਨ ਕੀਜੈ ॥ ਕਰ ਗਹਿ ਤਜਿਓ ਜਾਇ ਸਿੰਧਮੋ ਜਾਨੈ ਦੀਜੈ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਕਜਾ ਖੂਬ ਕਿਸੀਨੇ ਹੈ ਯੋਹ ਲਿਖਜਾ॥ ਖਾਨਾ ਹੂਆ ਖਰਾਬ ਚਿੜੀ ਦੀ ਬੰਦ੍ਰ ਸਿਖਜਾ॥੧੨॥ ਜੈਸੀ ਬੋਲੀ ਹੋ ਜਿਸੇ ਤੈਸੀ ਕਹੇ ਪੁਕਾਰ॥ ਕੋਇਲ ਕਾਗ ਕਾਬੂਤ੍ਰੀ ਮੈਨਾ ਚਿੜੀ ਗੁਟਾਰ ॥ ਮੈਨਾ ਚਿੜੀ ਗੁਟਾ-ਰ ਔਰ ਪਸੁ ਪੰਖੀ ਸਾਰੇ ॥ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਬੋਲ ਆਪਹੀ ਕਰੇ ਪਿਆਰੇ ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੋ ਬਾਤ ਜ਼ਾਤਕੀ ਉਲਟੈਕੈਸੀ॥ ਤੈਸੀ ਮੁਖਤੇ ਕਹੇ ਆਪਕੀ ਬੁੱਧੀ ਜੈਸੀ॥੧੩॥ ਦਿਲ ਦੁਖਾਵਨਾਕਿਸੀ ਕਾ ਹੈ ਯੋਹ ਬਡਾ ਗੁਨਾਹ॥ ਹੱਜ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਜੋ ਕਰੇ ਬਖਸ਼ੇ ਨਹੀ ਅਲਾਹ॥ਬਖਸ਼ੇ ਨਹੀ ਅਲਾਹ ਬਨਾਰਸ ਬਦ੍ਰੀ ਜਾਵੇ॥ ਮਨ ਮਲ ਦੂਰ ਨਾ ਹੋਇ ਕੋਟ ਤੀਰਥ ਭੀ ਨਾਵੇ ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਬਿਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੁਖ ਨਹੀ ਇਕ ਤਿਲ ॥ ਐਸਾ ਔਰ ਨਾ ਪਾਪ ਦੁ-ਖਾਨਾ ਜੈਸਾ ਇਕ ਦਿਲ ॥੧੪॥ ਮਾਨੀਕਾ ਧਨ ਮਾਨ ਹੈ ਮਾਨ ਗਏ ਮੁਰਝਾਇ॥ ਜੈਸੇ ਜਲ ਬਿਨ ਮੀਨ ਹੈ ਤੈਸੇ ਵਹੁ ਤੜਫਾਇ॥ ਤੈਸੇ ਵਹੁ ਤੜਫਾਇ ਮਰਹਿ ਨਹਿ ਜਗਮੇ ਜੀਵੈ ॥ ਖਾਵੇ ਤਨਕਾ ਮਾਸ ਜਿਗ੍ਰਕਾ ਲੋਹੂ ਪੀਵੈ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਸਾ ਮਾਨ ਜਗਤ ਮੋਬਡੇ ਗੁਮਾਨੀ ॥ ਮਰਹਿ ਮਾਨ ਨਹਿ ਤਜੇ ਜਵਨ ਹੈ ਮਾਨੁਖ ਮਾਨੀ॥ ੧੫॥ ਜਿਨ ਕੀ ਸ਼ਾਖ ਜਹਾਨ ਮੋ ਤਿਨ ਕੇ ਪੱਲੇ ਲਾਖ ॥ ਪਤਿ ਪਰਤੀਤਿ ਨਾ ਜਿਨੋ ਕੀ ਤਿਨਕੇ ਸਿਰਪਰ ਰਾਖ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਸਿਰਪਰ ਰਾਖ ਕਹੀ ਨਹਿ ਆਦਰ ਪਾਵੈ॥ ਜਾਵੇ ਜਿਸਕੇ ਦੁਆਰ ਦੋਊ ਕਰ ਖਾਲੀ ਆਵੈ ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਬਿਨ ਨਾਮਦਾਮ ਕਹੁ

ਪਤਿ ਹੈ ਕਿਨਕੀ ॥ ਜੀਵਤ ਮ੍ਰਿਤਕ ਮਾਨ ਜਗਤ ਮੇ ਸਾਖ ਨਾ ਜਿਨਕੀ ॥ ੧੬ ॥ ਮੁਰਦੇ ਜਗਕੇ ਮੀਤ ਹੈਂ ਜੀਵਤਨਾਂ ਸੋ ਬਾਦ ॥ ਜਿਸਕੇ ਗ੍ਰਿਹਮੇ ਮਿਰਤ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕਜਾ ਸੁਖ ਸ੍ਵਾਦ ॥ ਤਿਸ ਕੋ ਕਜਾ ਸੁਖ ਸ੍ਵਾਦ ਖਾਨ ਅਰ ਪਾਨ ਨਾ ਸੂਝੇ ॥ ਮ੍ਰਿਤਕ ਹੈਂ ਬਿਨ ਨਾਮ ਰਾਮਕੋ ਮਰਮ ਨਾ ਬੂਝੇ ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਨਹੀਂ ਗਜਾਨ ਧਜਾਨ ਬਿਨ ਪੂਰੇ ਗੁਰਕੇ॥ ਤੇ ਮੁਰਦੇ ਪਹਿਚਾਨ ਗੁਰੂਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਮੁਰਦੇ ॥ ੧੭ ॥ ਨੈਨੀ ਗੁਰਕੋ ਦਰਸ ਕਰਸ੍ਰਵਨਨਸੁਨ ਗੁਰ ਬੈਨ ॥ ਰਸਨਾ ਤੇ ਗੁਰ ਸਿਫਤ ਕਰ ਹਿਰਦੇ ਆਵੇ ਚੈਨ॥ ਆਵੇ ਹਿਰਦੇ ਚੈਨ ਐਨ ਕੋ ਐਨ ਦਿਖਾਵੇ ॥ ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਗੁਰ ਅਰਪ ਰਾਮ ਕੋ ਨਾਮ ਬਤਾਵੈ ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਹਰਿ ਪਾਪ ਕਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਜਾ ਛੈਨੀ॥ ਆਵੇ ਤਬਹੀ ਸ਼ਾਂਤ ਆਪ ਜਦ ਦੇਖੈ ਨੈਨੀ ॥ ੧੮ ॥ ਕਰਨਾ ਤੁਝਕੋ ਹੈ ਧਹੀ ਨਾ ਕਰ ਕੋਊ ਕਾਮ ॥ ਧਰਨਾ ਜਿਸਕਾ ਧਜਾਨ ਹੈ ਜਾਨ ਆਪਸੋ ਰਾਮ ॥ ਜਾਨ ਆਪਸੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੈ ਤੇਰੇ ਸਾਰੇ ॥ ਅੱਲਾ ਰੱਬ ਖੁਦਾਇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਰਤਾ ਕਰਤਾਰੇ ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਬਿਨ ਗਜਾਨ ਭਾਨ ਅਗਜਾ-ਨ ਨਾ ਟਰਨਾ ॥ ਕਹੋ ਸੋਹੰਗ ਨਿਸੰਗ ਕਰੋ ਜੋ ਚਾਹੇ ਕਰਨਾ ॥ ੧੯ ॥ ਗੁਰ ਲੋਭੀ ਸਿਖ ਲਾਲਚੀ ਕੋਈ ਰੋਜਕਾ ਮੇਲ ॥ ਤੇ-ਲੀ ਤਬ ਲਗ ਪੀੜ ਹੈ ਜਬ ਲਗ ਤਿਲ ਮੈ ਤੇਲ ॥ ਜਬ ਲਗ ਤਿਲਮੇ ਤੇਲ ਤੇਲ ਬਿਨ ਖਲ ਕਰ ਡਾਰੇ ॥ ਤੈਸੇ ਗੁਰ ਅਰ ਸੀ-ਖ ਆਪਨੀ ਗੌਂਕੇ ਪਜਾਰੇ ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਨਹਿ ਗਜਾਨ ਗੁਰੂਕੋ ਪਰਖ ਨ ਸਿੱਖ ਉਰ ॥ ਕਾਮ ਆਦਿਕ ਮੈ ਖਚਤ ਤਾਹਿਕੋ ਕਹਿ ਧਹ ਮਤ ਗੁਰ ॥ ੨੦ ॥ ਭਰਤਾ ਕਰਤਾ ਜਾਨੀਏ ਮਾਧਾ ਤਿਸਕੀ ਨਾਰਿ॥ ਨਾਰਿ ਨਰੂ ਜਬ ਦੋ ਮਿਲੈਂ ਤਬਵੱਸੈ ਘਰਬਾਰ ॥ ਤਬ ਵੱਸੈ ਘਰ ਬਾਰ ਨਹੀ ਤੋ ਹੋਇ ਉਜਾਰਾ ॥ ਨਾਰਿ ਨਧਾਰੀ ਰਹੇ ਫਿਰੇ ਹੋ ਪੁਰਖ ਨਿਆਰਾ ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਬਿਨਹਰਿਜਰਿ ਕਾਰਜ ਕੋਊ ਨਾ ਸਰਤਾ॥ਤਬਹੀ ਹੋ ਸੁਖ ਚੈਨ ਮਿਲੇ ਜਬ ਨਾਰੀ ਭਰਤਾ ॥ ੨੧ ॥ ਯੇਹ ਤਨ ਚਰਖਾ ਜਾਨੀਏ ਬਿਗਰੇ ਸੌਰੇ

ਨੀਤ ॥ ਰਹੈ ਤੋ ਇਸਕੀ ਹਾਰ ਹੈ ਚਲੈ ਤੋ ਇਸਕੀ ਜੀਤ ॥ ਚਲੇ ਤੋ ਇਸਕੀ ਜੀਤ ਸਰਬ ਕੋ ਹੈ ਪੰਜ ਭੂਤਾ ॥ ਕਨਾ ਹਸਤੀ ਕਨਾ ਕੀਟ ਨਾਰਿ ਨਰ ਸਿੰਘਅਰਕੂਤਾ॥ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਹੈ ਸੂਤ ਜਿਸਮ ਕਾ ਹਰਿ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ॥ ਕੈ ਬਿਗਰੈ ਕੈ ਬਨੈ ਜਾਨੀਐ ਚਰਖਾ ਯੇਹ ਤਨ ॥ ੨੨ ॥ ਸਾਈ ਸਾਧੂ ਵਾਸਤੇ ਰਹਿਨੋ ਭਲੋ ਇਕੰਤ ॥ ਰਹੇ ਇਕੇਲਾ ਮੌਜਮੇ ਤੋੜ ਮੋਹਿਕੀ ਤੰਤ ॥ ਤੋੜ ਮੋਹਿਕੀ ਤੰਤ ਸੰਤ ਕੀ ਹੈ ਯੇਹ ਰੀਤਾ ॥ ਕੋ ਆਵੇ ਕੋ ਜਾਇ ਫਿਕਰ ਇਕ ਰੰਚ ਨਾ ਕੀਤਾ ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਤੂੰ ਸੰਗ ਕਿਸੀਕੇ ਚਿਤ ਨਾ ਲਾਈ॥ ਰਹੋ ਇਕੰਤ ਸਦੀਵ ਸਦਾ ਸੁਖ ਭੋਗੋ ਸਾਈ ॥ ੨੩ ॥ ਕਾਮੀ ਕ੍ਰੋਧੀ ਲਾਲਚੀ ਕਪਟੀ ਕ੍ਰਿਤਘਨ ਜਾਨ ॥ ਨਿੰਦਕਨਿੰਦਾਜਵਨ ਕੀ ਯੇਹ ਸਭ ਮੁਰਦੇ ਮਾਨ ॥ ਯਹ ਸਭ ਮੁਰਦੇ ਮਾਨ ਮਾਨਕੇ ਹਰਨੇ ਹਾਰੇ ॥ ਦੇਹਿ ਅਭਿਮਾਨੀ ਅਤੀ ਬ੍ਰਿਧ ਦਾਲਿਦ੍ਰਮਾਰੇ॥ ਕਹਤ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮ੍ਰਿਗਰਾਇ ਔਰ ਜੁ ਬੇਮੁਖ ਸ੍ਵਾਮੀ ॥ ਨਿਰਧਨ ਨਿਰ ਸੰਤੋਖ ਜਾਨ ਮ੍ਰਿਤਕ ਸ਼ਾ ਕਾਮੀ ॥ ੨੪ ॥ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਚਾਂਦ ਸਮ ਹੈ ਤੀਬਰ ਬੈਰਾਗ॥ ਤਾ ਪਰ ਬਾਦਲ ਲੋਭ ਹੈ ਚਾਂਦਨ ਛਪੇ ਅਭਾਗ ॥ ਚਾਂਦਨ ਛਪੇ ਅਭਾਗ ਰਾਗ ਮਤ ਕਰੇ ਵੈਰਾਗੀ॥ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਸਤੇ ਪਰੈ ਜਵਨ ਤੇ ਜਾਨ ਤਜਾਗੀ ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘਕਰ ਗਜਾਨ ਖੜਗ ਸੋ ਭ੍ਰਮਕੋ ਚੂਰਨ ॥ ਕਹਾਰਾਗ ਬੈਰਾਗ ਆਪਜਬ ਜਾਨੇ ਪੂਰਣ॥ ੨੫ ॥ ਪੈਗੰਬਰ ਕਿਯਾ ਚੀਜ਼ ਹੈਂ ਕਈ ਕੋਟਿ ਅਵਿਤਾਰ ॥ ਲਖ ਮਹੰਮਦ ਔਲੀਏ ਤੇਰੇ ਖ਼ਿਦਮਤ ਗਾਰ ॥ ਤੇਰੇ ਖਿਦਮਤ ਗਾਰ ਧਾਰ ਚਾਰੋਂ ਸਿਰ ਨਾਵੇਂ ॥ ਆਦਮ ਹੱਵਾ ਆਦਿ ਦੇਵਤੇ ਨਿਤਗੁਨਗਾਵੇਂ ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਤੂੰ ਸਰਬ ਠੌਰ ਜਜੋਂ ਘਟ ਮੈ ਅੰਬਰ ॥ ਕਹੁ ਤੂੰ ਏਹੋ ਹੱਕ ਹੱਕਕੇ ਸਬ ਪੈਕੰਬਰ ॥ ੨੬ ॥

ਗ੍ਰੇਹੀ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਮੋ ਨਿਰ ਅਭਿਮਾਨ ਅਤੀਤ ॥ ਚਾਹੇ ਗ੍ਰੇਹ ਬਨ ਮੋ ਰਹੈ ਚਾਹੇ ਦ੍ਵਾਰ ਮਸੀਤ ॥ ਚਾਹੇ ਦ੍ਵਾਰਮਸੀਤਰੀਤ ਗਜਾਨੀ ਕੀ ਐਸੀ॥ ਉ ਸੀ ਜਾਇ ਮੈ ਮਗਨ ਜਗਾਮਿਲ ਜਾਵੈ ਜੈਸੀ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਨਹਿ ਬੁਧਵਾਨ ਮੈ ਨੇਹ ਅਨੇਹੀ॥ ਜੀਵਨ

ਮੁਕਤਿ ਬਿਦੇਹਿ ਪੁਰਖ ਕੋ ਮਤ ਕਹੁ ਗ੍ਰੇਹੀ॥ ੨੭ ॥ ਨਾਰੀ ਬਾਰੀ ਨਰਕ ਕੀ ਨਰ ਕੋ ਕਰੇ ਖਰਾਬ ॥ ਨਰ ਨਾਰੀ ਕੇ ਦੀਨ ਹੋ ਪਾਵੇ ਬਹੁਤ ਅਜਾਬ ॥ ਪਾਵੈ ਬਹੁਤ ਅਜਾਬ ਆਬ ਇਜ਼ਤ ਸਭ ਖੋਵੈ॥ਤ੍ਰਿਯਾ ਪਾਸ ਪਹਿਚਾਨ ਨਾਰਿਕੇ ਜੋਵਸਿ ਹੋਵੈ ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਕਰ ਤਯਾਗ ਨਾਰਿ ਜੋ ਹੋ ਬਿਭਚਾਰੀ ॥ਵਹੁ ਕੈਸੇ ਹਰਿ ਲਹੈ ਜਿਨੇਕੇ ਮਨਮੈ ਨਾਰੀ॥ ੨੮ ॥ ਲੋਭੀ ਬਾਲ ਸਮਾ ਨ ਹੈ ਲੋਭ ਗੰਦਕੀਜਾਨ ॥ਹਾਥ ਨਾ ਛੋਹੇ ਮੈਲਕੋ ਜੋ ਹੋ ਬਡੋ ਜਵਾਨ ॥ ਜਬ ਹੋ ਬਡੋ ਜਵਾਨ ਜਾਨਕਰ ਦੂਰੋਂ ਭਾਗੇ॥ਮਤਬਿਸ਼ਟੇ ਕੀ ਛੀਟ ਬਸਤ੍ਰੋਂ ਊਪਰ ਲਾਗੇ ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਹੈ ਏਕ ਬਾਲਕੋ ਗੰਦ ਅਰ ਗੋਭੀ ॥ ਲੋਭ ਗੰਦਕੀ ਜਾਨ ਬਾਲ ਅਗਜਾਨੀ ਲੋਭੀ ॥ ੨੯ ॥ ਮਾਲ ਮਸਤ ਜੋ ਜੀਵ ਹੈ ਅਗਯਾਨੀ ਦਹਿਅਭਿਮਾਨ ॥ ਹਾਲ ਮਸਤ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਹੈ ਊਚ ਆਪਕੋ ਮਾਨ ॥ ਊਚਆਪਕੋ ਮਾਨਤੀਸਰਾ ਹੈ ਹਰਿ ਹਾਲੀ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬਿਗਯਾਨ ਮਾਹਿ ਤਰੇ ਹੰਗਤਾ ਡਾਲੀ ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਤ੍ਰੈਪੁਟ ਨਿਰੰਤ੍ਰ ਆਪ ਸਮਾਲ ॥ ਹੈ ਕਹੀ ਹਰ ਹਾਲ ਕਹੀਹੈ ਸਾਹਬ ਮਾਲ ॥੩੦॥ ਥੋਰੇ ਮੈ ਪ੍ਰਸਿੰਨ ਜੋ ਆਰਿਫ ਬੇਪਰਵਾਹਿ ॥ ਉਸਕੇ ਆਗੇ ਏਕਹੈ ਕਿਯਾ ਆਜਜ਼ ਕਿਯਾ ਸ਼ਾਹਿ ॥ ਕਯਾ ਆਜਜ਼ ਕਿਯਾ ਸ਼ਾਹਿ ਕਿਸੀਕੇ ਦੀਨ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥ ਚਾਹੇ ਧਨ ਪਤਿ ਹੋਇ ਚਾਹੇ ਧਰ ਊਪਰ ਸੋਵੇ ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਧਨ ਹੇਤ ਕਰੇ ਨਹਿ ਠੱਗੀ ਚੋਰੀ ॥ ਉਸਹੀ ਮੈ ਖੁਸ਼ ਮਸਤ ਮਿਲੇ ਬਹੁਤੀ ਵਾ ਥੋਰੀ ॥ ੩੧ ॥ ਆਨਾ ਜਾਨਾ ਦਰਬ ਕਾ ਜਯੋਂ ਦਰਯਾਇ ਮੈ ਨੀਰ ॥ ਕਬੀ ਤੋ ਨੀਚੇ ਜਾਰਹੈ ਕਬੀਗਿਰਾਵੈ ਤੀਰ ॥ ਕਬੀ ਗਿਰਾਵੇ ਤੀਰ ਧੀਰ ਧਰਕੇ ਨਹਿ ਚਿੰਤਾ॥ ਕੈਨਹੀ ਪੈਸਾ ਪਾਸ ਕਬੀ ਧਨ ਹੋਇ ਅਗਿਨਤਾ ॥ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਬਿਤ ਬਹੁਤ ਹੋਇ ਤੋ ਸੰਗ ਨਾ ਜਾਨਾ ॥ ਜਿਉਂ ਦਰਿਆਇ ਕਾ ਨੀਰ ਦਰਬ ਕਾ ਆਨਾ ਜਾਨਾ ॥ ੩੨ ॥ ਕਾਰਨ ਪਰਮਾਰਥ ਕਹੋ ਕਾਰਜਹੈਬਿਵਹਾਰ ॥ ਕਾਰਣ ਕਹੋ ਗਯਾਨ ਸਭ ਕਹਤੇ ਕਾਰ ਜ ਦ੍ਵਾਰ ॥ ਕਹਤੇ ਕਾਰਜ ਦ੍ਵਾਰ ਪਸਾਰ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮਲਖੀਜੇ ॥ ਜਹਾਂ

ਧੂਮ ਤਹਾਂ ਆਗ ਖੂਬ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਿ ਸੁਣੀਜੋ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਸਭ ਆਪ ਜਾਨ ਕਜਾ ਪਕੜਨ ਡਾਰਨ ॥ਪਰਮਾਰਥ ਬਿਵਹਾਰ ਜਾਨੀ ਏ ਕਾਰਜ ਕਾਰਨ॥ ੩੩॥ ਗਜਾਨੀ ਕੋ ਪਰਵੀਨਕਾ ਨਾ ਸੋਹੇ ਬਿਵਹਾਰ॥ ਇਕ ਰਤੀ ਭਰ ਭਾਰਭੀ ਹੋਵੇ ਬਡਾ ਪਹਾਰ॥ ਹੋਵੇ ਵਡਾ ਪਹਾਰ ਕਾਰ ਕਰਨੀ ਮਰ ਜਾਵਨ॥ ਬਹਿਬਹਿ ਮਰਹੈਂ ਬੈ-ਲ ਹਰਣ ਆਹਰੀਆ ਖਾਵਣ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਨਹਿ ਕਬੀ ਬਿ-ਹੰਗਮ ਪੇਟ ਉਠਾਨੀ॥ ਹੈ ਜਗ ਮੈ ਪਰਸਿਧ ਕਹੈ ਮਨਖੱਟੂ ਗਜਾ-ਨੀ॥ ੩੪॥ ਬਿਵਹਾਰੀ ਬਿਵਹਾਰ ਸੋ ਰਾਜੀ ਹੈ ਦਿਨ ਰੈਨ॥ ਸਾਧੂਕੋ ਬਿਵਹਾਰ ਮੇ ਹੋਇ ਨਾ ਇਕ ਪਲ ਚੈਨ॥ ਹੋਇ ਨਾ ਇਕ ਪਲ ਚੈਨ ਨੈਨ ਤੇ ਨੀਰ ਬਹਾਵੇ॥ ਜੈਸੇ ਕੋਊ ਅੰਬੀਰ ਪਾਂਵ ਜੰਜੀਰ ਪਸਾਵੇ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਬਿਨ ਗਜਾਨ ਨਰਨ ਕੋ ਬਿਪਤਾ ਭਾਰੀ॥ ਕਜਾ ਬਨ ਮਾਹਿ ਅਤੀਤ ਔਰ ਕਜਾ ਘਰ ਬਿਵਹਾਰੀ॥ ੩੫॥ ਬੰਧਨ ਤੋੜੇ ਜਗਤ ਕੇ ਜੋ ਨਰ ਹੋਇ ਅ ਕਾਮ॥ ਚਕ੍ਰ ਵਰਤਭੀ ਭੂਪਕੋ ਐਸੋ ਨਾਹਿ ਅਰਾਮ॥ਐਸੋ ਨਾਹਿ ਆਰਾਮ ਕਾਮ ਕਰ ਬਹੁ ਦੁਖ ਪਾਵੈ॥ ਭੋਗੇ ਭੋਗ ਅਨੰਤ ਪ੍ਰੰਤੂ। ਮਨ ਨਹਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਹੁਇ ਮੁਕਤ ਕਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਘਨੰਦਨ॥ ਪਾਵੈ ਪਰਮਾਨੰਦ ਕਟੈ ਜਿਸਕੇ ਸਭ ਬੰਧਨ॥੩੬॥

ਮੁਝਕੋ ਸਭ ਬੈਰੀ ਲਖੇ ਮੈ ਦੇਖੂੰ ਸਭ ਯਾਰ॥ਸੀਸਮਹਲਕੇ ਬੀਚਮੇ ਹੈ ਆਪਨਾ ਦੀਦਾਰ॥ ਹੈ ਅਪਨਾ ਦੀਦਾਰ ਨਾਰਿ ਕੌ ਦੀਸੈ ਨਾਰੀ॥ ਨਰ ਦੇਖਨ ਨਰ ਰੂਪ ਸ਼ਕਲ ਕਾਰੀ ਕੋ ਕਾਰੀ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਤੂੰ ਚੋਰ ਚੋਰ ਸਭ ਦੀਸਹਿ ਤੁਝਕੋ॥ ਜੇ ਤੂੰ ਹੋਵੇਂ ਸਾਧ ਸਾਧਹੀ ਦੇਖੇਂ ਮੁਝਕੋ॥ ੩੭॥ ਆਪੇ ਧਰ ਜਲ ਆਗਹੈ ਆਪੇ ਪੌਨ ਅਕਾਸ਼॥ ਆਪੇ ਜੜ ਚੇਤਨ ਹੈ ਆਪ ਅੰਧੇਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼॥ ਆਪ ਅੰਧੇਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਆਪਹੀ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕਾ॥ ਜਾਨੇ ਏਕ ਅ ਨੇਕ ਗਜਾਨਜੋ ਪਾਵੈ ਗੁਰਕਾ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਬਿਨ ਗਜਾਨ ਆਨ ਕੋਈ ਸਿਰ ਪਰ ਜਾਪੇ॥ਜਬਯੇਹਦੇਖੇ ਜਾਗਾ ਨਾਰ ਗਿਰਿ ਅੰਤਰ ਜਾਪੇ॥ ੩੯॥ ਪਰਮਾਨੰਦੀ ਆਪਹੀ ਤਜ ਤੀਨੋ ਆ-

ਨੰਦ ॥ ਮਾਲ ਹਾਲ ਹਰ ਹਾਲ ਪਰ ਹੋ ਰਹੁ ਪਰਮਾਨੰਦ ॥ ਹੋ ਰਹੁ ਪਰਮਾਨੰਦ ਤੀਨ ਆਨੰਦ ਨਿਰੰਤ੍ਰ ॥ ਸੋਹੰ ਸਰਬੰਗ ਜਾਨ ਤੂੰ ਯੇਹ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਬਿਨ ਗਜਾਨ ਨਾ ਟੂਟੇ ਤਨ ਕੀ ਤੰਦੀ ॥ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਬਿਦੇਹ ਮੁਕਤ ਹੈ ਪਰਮਾ ਨੰਦੀ ॥ ੩੯॥

ਸਾਈਂ ਸੰਤ ਨ ਅੰਤਰੋ ਜੈਸੇ ਸਾਗਰ ਨੀਰ॥ ਹਿੰਦੂ ਕਾ ਗੁਰ ਦਵਹੈ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਾ ਪੀਰ ॥ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਾ ਪੀਰ ਦ੍ਵੈਤ ਕੀ ਚੀਰੀ ਚੀਰੀ ॥ ਚਾਹੇ ਰਹੇ ਫਕੀਰ ਚਾਹੇ ਓਹ ਕਰੇ ਅੰਬੀਰੀ ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਸਰਬੰਗ ਆਪਹੀ ਹੈ ਹਰਥਾਈਂ ॥ ਬਿਨਾ ਸੰਤ ਯੇਹ ਜੰਤ ਨਾ ਜਾਨੇ ਕੋ ਹੈ ਸਾਈਂ ॥ ੪੦ ॥

ਪਾਨੀ ਪੀਨੇ ਕੋ ਘਨਾ ਖਾਨੇ ਕੋ ਆਨਾਜ ॥ ਸੋ ਰਹਿਨੇ ਕੋ ਧਰਤ ਹੈ ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਮਹਿ ਰਾਜ ॥ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਮੈ ਰਾਜ ਤਬਕ ਚੌਦਾ ਮੇ ਫੇਰਾ ॥ ਜਹਾ ਜਾਇ ਤਹਾ ਜਾਇ ਸੰਤਕਾ ਆਗੇ ਡੇਰਾ ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਸੋਹੰਗ ਜਾਨ ਹੋ ਰਹੇ ਅਮਾਨੀ ॥ ਸੰਤ ਸਾਂਤਿ ਕਾ ਰੂਪ ਭੂਪ ਕੋ ਜੈਸੇ ਪਾਨੀ ॥ ੪੧ ॥

ਦੁਸ਼ਮਨਤੇਰੇ ਗ੍ਰਿਹਿ ਵਿਖੈ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਨਾਰਿ ॥ ਖਾਵੇਂ ਤੁਮਰੇ ਦਰਬ ਕੋ ਕਰ ਕਰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ॥ ਕਰ ਕਰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਧਾਰ ਹੈਂ ਸੁਖਕੇ ਸਾਰੇ ॥ ਜਬ ਕੋਈ ਲਾਗੇ ਦੁਖ ਸਭੀ ਹੋ ਜਾਇ ਨਯਾਰੇ ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਹਰਿ ਸਾਥ ਹੇਤ ਕਰ ਨਿਸਦਿਨ ਰੇ ਮਨ ॥ ਜਿਨਕੋ ਜਾਨੇ ਮੀਤ ਯੇਹੀ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਦੁਸ਼ਮਨ ॥ ੪੨ ॥

ਕਾਮੀ ਕ੍ਰੋਧੀ ਲਾਲਚੀ ਠੱਗ ਚੋਰ ਅਰ ਯਾਰ ॥ ਇਨ ਕੋ ਤੋ ਅਪਨਾ ਕਹੈ ਮਾਤ ਤਾਤ ਸੁਤ ਨਾਰਿ ॥ ਮਾਤ ਤਾਤ ਸੁਤ ਨਾਰ ਕਰਤ ਹੈ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੀਤਾ ॥ ਜਾਨੇ ਮੂਆ ਗਿਆ ਹੂਆ ਜਬ ਸੰਤ ਅਤੀਤਾ ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਸਭ ਤਜੋ ਭਜੋ ਇਕ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ॥ ਤਿਨਕਾ ਕਰੋ ਨਾ ਸੰਗ ਪੁਰਖ ਜੋ ਕ੍ਰੋਧੀਕਾਮੀ ॥ ੪੩ ॥

ਅਗਜਾਨੀ ਸੋ ਗਜਾਨ ਕਯਾ ਕਯਾ ਅੰਧੇ ਕੋ ਸੈਨ ॥ ਬਹਿਰੇ ਆਗੇ ਰਾਗ ਕਿਆ ਕਿਆ ਗੁੰਗੇ ਸੇ ਬੈਨ॥ ਕਿਆ ਗੁੰਗੇ ਸੇ ਬੈਨ ਚੈਨ ਕਿਆ ਰੋਵਤ ਸੰਗਾ ॥ ਕਿਆ ਮੂੜਨ ਸੇ ਮੇਲ ਕਿਆ ਸੰਗ ਕੂੰਡ ਪਤੰਗ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਹੋਮਸਤ ਰਹੋ ਹਰਿ ਜਾਨ ਗਜਾ-

ਨੀ ॥ ਕਜਾ ਜਾਨੇ ਸੁਖ ਗਿਆਨ ਪਸੁ ਪਾਥਰ ਅਗਜਾਨੀ ॥੪੪॥

ਸੋਧੇ ਸਤਿ ਗੁਰ ਸਿਖਕੋ ਜਜੋ ਸੋਨਾ ਸੁਨਿਯਾਰ ॥ ਘਟ ਕੋ ਘੜੇ ਘੁਮਾਰ ਜਜੋਂ ਲੋਹਾ ਜਿਵੇਂ ਲੁਹਾਰ। ਲੋਹਾ ਜਿਵੇਂ ਲੁਹਾਰ ਚੀਰ ਜਜੋਂ ਦਰਜੀ ਚੀਰੇ ॥ ਤੇਲ ਤੋਇ ਪਰ ਪਾਵਧਰੇ ਜਬ ਤੇਲੀ ਪੀਰੇ ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਸੰਗ ਯੋਹ ਮਨ ਪਰਬੋਧੈ॥ ਸੋ ਹਰਿ ਦਰਿ ਪਰਵਾਨੁ ਜਵਨ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸੋਧੈ ॥ ੪੫ ॥

ਮਨਕੀਕਿਆ ਪਰਤੀਤਹੈ ਜਿਉ ਬਾਲਕ ਕੀ ਬਾਤ ॥ਰਾਤ ਬਤਾਵੇ ਦਿਵਸ ਕੋ ਕਹੈ ਦਿਵਸ ਕੋ ਰਾਤ॥ ਕਹੈ ਦਿਵਸ ਕੋ ਰਾਤ ਮਾਤ ਇਨ ਰੋਵਨ ਲਾਗੇ॥ ਦੇਖ ਚਾਂਦਕੋ ਚਹੈ ਆਗਮੋ ਹੋਵੇ ਆਗੇ॥ ਕਹਤਕਿਸ਼ਨ ਮ੍ਰਿਗ ਰਾਇ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰ ਜਜੋਂ ਹੋਇਸੁਪਨ ਕੀ ॥ ਕੈ ਇਸਥਿਰ ਕੈ ਚਲੈ ਕੌਨ ਪਰਤੀਤ ਹੈ ਮਨਕੀ ॥ ੪੬ ॥

ਰਾਜਾ ਗੁਰ ਪਿਤ ਮਾਤ ਹਿਤ ਸਭ ਤੇਰੇ ਰਖਵਾਲ ॥ ਸੁਤ ਬਿਤ ਨਾਰੀ ਮਿਤ੍ਰ ਪੁਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਤਪਾਲ॥ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਤ ਪਾਲ ਚਾਲ ਜਬ ਚਲੈਂ ਸੁਚਾਲੀ ॥ ਕਰੇ ਦ੍ਵੈਤ ਜਬ ਦੂਰ ਸਰਬ ਕਾ ਹੋਵੈ ਵਾਲੀ ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਕਰ ਦ੍ਰੋਹ ਨ ਸਰਹੈ ਕੋਊ ਕਾਜਾ ॥ ਤੇਰੇ ਸਭ ਰਖਵਾਲ ਮਾਲ ਬਿਦਜਾ ਗੁਰ ਰਾਜਾ ॥ ੪੭ ॥

ਫਕੀਰੀ ਭੀ ਇਕ ਚੀਜ ਹੈ ਜੇ ਕੋਈ ਹੋਇਫਕੀਰ॥ ਲਿਖੇ ਨਾ ਊਪਰ ਪਸ਼ਮਕੇ ਸ਼ਾਹ ਅਮੀਰ ਵਜ਼ੀਰ॥ ਸ਼ਾਹ ਅਮੀਰ ਵਜ਼ੀਰ ਪੀਰ ਪੈਕੰਬਰ ਸਾਰੇ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸ਼ ਪੇਸ਼ ਦਰਵੇਸ਼ ਨਿਕਾਰੇ ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਸੋਹੰ ਕਹੈ ਫਿਰ ਕਿਆ ਦਿਲਗੀਰੀ ॥ ਐਸੀ ਪਦਵੀ ਕੌਨ ਜਗਤ ਮੋ ਜੌਨ ਫਕੀਰੀ ॥ ੪੮ ॥

ਆਲੀ ਮਗਜ਼ ਫਕੀਰ ਕਾ ਤੁਝਕੋ ਕਹੂੰ ਬਤੋਇ ॥ ਭੀਤਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਵਾਲਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਕੀ ਬੋਇ ॥ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਕੀ ਬੋਇ ਹੋਇ ਜਿਸ ਖਬਰ ਖੁਦਾਕੀ ॥ ਬੋਲੈ ਅਨਲ ਹੱਕ ਸ਼ੱਕਕੀ ਤੋੜੇ ਤਾਕੀ ॥ ਕਿਸਨ ਸਿੰਘ ਹੈ ਦੀਨਦੁਨੀਦਾ ਆਰਿਫ ਵਾਲੀ ॥ ਜਾਨੇ ਕੋਈ ਫਕੀਰ ਮਗਜ਼ ਫਕਰੋਂ ਕਾ ਆਲੀ ॥ ੪੯ ॥ ਬੋਲੇ ਬਹੁਤ ਬਕਬਾਦ ਕਰ ਬੇਦਾਨਸ਼ ਬੇਹੋਸ਼ ॥ ਜਿਨਕੋ ਅਪਨੀ ਹੋਸ਼ ਹੈ ਤੇ

ਨਰ ਰਹੈਂ ਖਾਮੋਸ਼॥ ਤੇ ਨਰ ਰਹੈਂ ਖਾਮੋਸ਼ ਜੋਸ਼ ਨਹੀ ਖਾਵੇਂ ਇਤ ਨਾ॥ ਆਗੇ ਪਾਵੇ ਮੋਲ ਬੋਲ ਵਹੁ ਬੋਲੇ ਤਿਤਨਾ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਬਿਨ ਗਾਹਿਕ ਨਹਿ ਗੁਨ ਗਠੜੀ ਖੋਲੈ॥ ਤੇ ਨਰ ਜਾਨ ਅਜਾਨ ਬਿਨਾ ਮੌਕਿਆ ਜੋ ਬੋਲੈ॥ ੫੦॥ ਸਾਨੀ ਤੇਰੀ ਕੌਨ ਹੈ ਲਾ ਸਾਨੀ ਤੂੰ ਆਪ॥ ਤੇਰਾਹੀ ਸਭ ਕਰ ਰਹੇ ਭਜਨ ਬੰਦਗੀ ਜਾਪ॥ ਭਜਨ ਬੰਦਗੀ ਜਾਪ ਆਪ ਤੂੰ ਦੇਖਨ ਹਾਰਾ॥ ਜਿਉ ਸੁਪਨੇ ਕੇ ਬੀਚ ਏਕ ਕੋ ਨੇਕ ਪਸਾਰਾ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਨਹਿ ਔਰ ਤੇਰੇ ਸਮ ਦੂਹੀ ਜਹਾਨੀ॥ ਜੇ ਤੂੰ ਜਾਣੇ ਆਪ ਆਪਹੀ ਹੈਂ ਲਾਸਾਨੀ॥ ੫੧॥ ਮਾਲਕ ਸਭਕਾ ਆਪਤੂੰ ਸਭ ਤੇਰੀ ਮਖਲੂਕ॥ ਬਾਤ ਨਹੀ ਯੇਹ ਜ਼ੋਰ ਕੀ ਸਮਝੋ ਸਾਥ ਸਲੂਕ॥ ਸਮਝੋ ਸਾਥ ਸਲੂਕ ਚੂਕ ਮਤ ਹੈ ਯੇਹ ਬੇਲਾ॥ ਤੂਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਤੂਹੀ ਜੀਵ ਤੂਹੀ ਗੁਰ ਤੂਹੀ ਚੇਲਾ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਯੇਹ ਬਾਤ ਗਜਾਤਕੀ ਜਾਨੇ ਸਾਲ-ਕ॥ ਕਿਸਕਾ ਧਰੇ ਧਿਆਨ ਆਪ ਖ਼ੁਦ ਹੋਕੇ ਮਾਲਕ॥ ੫੨॥

ਸਾਹਿਬ ਸਭਕਾ ਆਪ ਤੂੰ ਤੇਰੇ ਸਭੀ ਗੁਲਾਮ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਇੰਦ੍ ਆਦਿ ਲੋ ਅਹਮਦ ਅਲੀ ਇਮਾਮ॥ ਅਹਮਦ ਅਲੀ ਇਮਾਮ ਨਾਮ ਸਭ ਤੇਰਾ ਕਹਿਤੇ॥ ਤੇਰੀ ਪਵੈ ਨਿਮਾਜ ਨਿਯਾਜ ਭੀ ਕਰਤੇ ਰਹਤੇ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਨਹੀ ਔਰ ਤੇਰੇ ਬਿਨੁ ਕੋਈ ਗਾਇਬ॥ ਕਰ ਦੂਈ ਕੋ ਦੂਰ ਆਪ ਤੂੰ ਸਭਕਾ ਸਾਹਿਬ॥ ੫੩॥

ਰਸਤਾ ਕਠਿਨ ਪ੍ਰੇਮਕਾ ਪਗ ਪਗ ਲਾਗੇ ਸੀਸ॥ ਜਬ ਕੁਛ ਭੀ ਨਿਜ ਨਾ ਰਹੇ ਤਬ ਪਾਵੇ ਜਗਦੀਸ॥ ਤਬ ਪਾਵੇ ਜਗਦੀਸ ਈਸ ਅਰ ਜੀਵ ਨ ਲੋੜੇ॥ ਸਾਗਰ ਔਰ ਤਰੰਗ ਦੋਊਕੋ ਜਲ ਮੋ ਬੋੜੇ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਖ਼ੁਦ ਖੋਇ ਬੀਜ ਜਯੋਂ ਬ੍ਰਿਖ ਸਮਸਤਾ॥ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇ ਪ੍ਰੇਮਕਾ ਐਸਾ ਰਸਤਾ॥ ੫੪॥ ਠਾਕਰ ਸਭ ਕਾ ਆਪਤੂੰ ਸਦਾ ਕਰਾਵੇਂ ਸੇਵ॥ ਪੂਜਾ ਤੇਰੀ ਸਭ ਕਰੇਂ ਸੁਰਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ ਦੇਵ॥ ਸੁਰਨਰਿ ਮੁਨਿ ਜਨ ਦੇਵ ਦੇਵੀਆਂ ਜੋਤ ਜਗਾਵੇਂ॥ ਤ੍ਰਈ ਲੋਕੀ ਕੇ ਬੀਚ ਸਭੀ ਜਸ ਤੇਰਾ ਗਾਵੇਂ॥ ਕਿਸ਼-ਨਸਿੰਘ ਰਹੁ ਮਗਨ ਆਪਕੋ ਆਪੇ ਪਾਕਰ॥ ਦੈਤ ਕਰੇਂ ਜਬ ਦਰ

ਆਪ ਤੂੰ ਸਭ ਕਾ ਠਾਕੁਰ॥ ੫੫ ॥ ਖਾਨਾ ਹੈ ਦਰਵੇਸਕਾ ਯੇਹ ਜੋ ਸਗਲ ਜਹਾਨ ॥ ਚਾਰ ਤਰਫ ਦੀਵਾਰ ਹੈ ਅਰਸ ਛਾਤ ਪਹਿਚਾਨ ॥ ਅਰਸ ਛਾਤ ਪਹਿਚਾਨ ਫਰਸ ਹੈ ਧਰਤੀ ਸਾਰੀ॥ਸੂਰਜ ਚਾਂਦ ਚਰਾਗ ਬਾਗ ਸਭ ਖੇਤੀ ਬਾਰੀ ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਹੈ ਜਹਾਂ ਤਹਾਂ ਆਰਿਫ ਮਸਤਾਨਾ ॥ ਚੌਦੀਂ ਤਬਕੀਂ ਸੈਰ ਫਕਰ ਕਾ ਸਭ ਜਗ ਖਾਨਾ ॥ ੫੬ ॥ ਹੰਕਾਰੀ ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਕਹਤੇ ਹਮੀ ਖੁਦਾਇ ॥ ਖਬਰ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੀਵਕੀ ਅਹੰਬ੍ਰਹਮ ਬਤਲਾਇ ॥ ਅਹੰਬ੍ਰਹਮ ਬਤਲਾਇ ਗਲੇ ਕਰਮਨ ਕੀ ਫਾਸੀ ॥ ਕੂੜੇ ਕਰੇ ਗਜਾਨ ਪੜੇਂਗੇ ਬੀਚ ਚਉਰਾਸੀ ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜਹਿ ਜਾਇ ਤਹਾਂ ਹੀ ਕਰੇ ਖੁਆਰੀ ॥ ਬਿਨਾ ਯਥਾਰਥ ਬੋਧ ਕਹੈ ਸੋਹੰਗ ਹੰਕਾਰੀ ॥ ੫੭ ॥ ਓਹੀ ਕਹਿਆ ਫਿਰਔਨ ਨੇ ਓਹੀ ਕਹਿਯਾ ਮਨਸੂਰ॥ ਅਨਲ ਹਕ ਤੋ ਏਕ ਹੈ ਕਹਿਨੇ ਮੈ ਦਸਤੂਰ॥ ਕਹਨੇ ਮੇ ਦਸਤੂਰ ਦੂਰ ਕਰ ਖੁਦ ਕੋ ਬੋਲੇ ॥ ਅਦਲ ਉਸੀ ਕਾ ਜਾਨ ਬਰਾਬਰ ਕਰ ਤੇ ਤੋਲੇ ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਫਿਰਔਨ ਗਵਨ ਮਨਸੂਰ ਮੁਖੋਂ ਹੀ ॥ ਕਹਿਨੇ ਮੈ ਹੇ ਭੇਦ ਬਾਤ ਓਹੀ ਕੀ ਓਹੀ ॥ ੫੮ ॥ ਫਾਸੀ ਗਰ ਮੇਂ ਕਰਮ ਕੀ ਗੁਸਜੋ ਦੇਹਕੇ ਬੀਚ॥ ਕਹਿਤੇ ਹਮ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈਂ ਦੇਹਿ ਅਭਿਮਾਨੀ ਨੀਚ॥ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਨੀਚ ਕਰੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਫਜੂਲੀ ॥ ਕਹੇ ਜੋ ਅਨਲ ਹੱਕ ਹੱਕ ਬਿਨ ਦੇਵੇ ਸੂਲੀ ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਸ੍ਵੈਨਾਸ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥ ਛੁਟਾ ਕਹਿ ਸੀ ਕੌਨ ਗਲੇ ਮੇ ਹੋਵੇ ਫਾਸੀ ॥ ੫੯ ॥ ਸੰਤ ਚੱਕ੍ਰਵਤ ਭੂਪ ਹੈਂ ਸਾਧੂ ਰਾਜੇ ਜਾਨ ॥ ਪਹਿਰੂ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਹੈਂ ਮਾਯਾਰੈਨ ਬਖਾਨ॥ ਮਾਯਾ ਰੈਨ ਬਖਾਨ ਭਾਨ ਸਸਿ ਦੋਨੋ ਦੀਵੇ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋ ਚੋਰ ਭੂਤ ਵਤ ਯੇਹ ਜਗਥੀਵੇ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਬਿਨਗਜਾਨ ਲਖੇ ਕੋ ਸੰਤ ਮਹੰਤਾ ॥ ਸਭਤੇ ਸੂਚ ਅਰ ਊਚ ਜਗਤ ਮੇ ਜਾਨੇ ਸੰਤਾ॥ ੬੦ ॥ ਸੂਚੇ ਉਨਕੋ ਮਤ ਕਹੋ ਜਿਨਕੋ ਦੇਹਿ ਅਭਿਮਾਨ ॥ ਨੀਚ ਊਚ ਕਬ ਹੋਤ ਹੈ ਕਰ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨ ॥ ਕਰ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨ ਗਜਾਨ ਬਿਨ ਮੈਲ ਨਾ ਜਾਵੇ ॥ ਢੇਡ ਨਾ ਬ੍ਰਹਮਣ

ਹੋਇ ਲਾਖ ਜੇ ਗੰਗਾ ਨਾਵੇ ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਸਠ ਬਸਨ ਭਲੇ ਤੇ ਹੋਹਿ ਨਾ ਉਚੋ॥ ਬਿਨਾ ਏਕ ਹਰਿ ਨਾਮ ਔਰ ਮਤ ਕਹੀਯੇ ਸੂਚੋ ॥ ॥ ੬੧ ॥ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਤੋ ਆਪ ਹੈਂ ਚਾਹੇ ਜਾਨ ਨਾ ਜਾਣ॥ ਚਾਰ ਬੇਦ ਖਟ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਅਠਦਸ ਕਹੇ ਪੁਰਾਣ ॥ ਅਠ ਦਸ ਕਹੇਂ ਪੁਰਾਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗੀਤਾ ਮੇ ਗਾਯੋ ॥ ਔਰ ਬਸਿਸ਼੍ਰ ਸਰਿਸ੍ਰ ਰਾਮ ਕੋ ਆਪ ਜਣਾਇਓ ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਫਿਰ ਪਾਰਬਤੀ ਕੋ ਕਹਯੋ ਮਹੇਸ੍ਰਰ ॥ ਚਾਹੇ ਮਾਨ ਨ ਮਾਨ ਆਪ ਤੂੰ ਹੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ॥ ੬੨॥ ਜੋੜੇ ਕਰ ਨਰ ਧਨੀ ਕੋ ਮਾਤ ਤਾਤ ਸੁਤ ਨਾਰਿ ॥ ਔਰ ਸਨੇਹੀ ਮੀਤ ਸਭ ਅਤਸੇ ਕਰੇ ਪਿਆਰ ॥ ਅਤ ਸੇ ਕਰੇ ਪਿਆਰ ਧਾਰ ਕੇਤੇ ਬਲ ਜਾਵੇਂ ॥ ਜਬ ਧਨੁ ਹੋਵੇ ਦੂਰ ਧੂਰ ਸਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਨਾ ਆਵੇਂ ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਜਯੋਂ ਬ੍ਰਿਖ ਫਲੋਂ ਬਿਨ ਪੰਖੀ ਛੋੜੇਂ ॥ ਤਯੋਂ ਨਰ ਨਿਰਧਨ ਵੇਖ ਕੋਊ ਨਹਿ ਪਲਾ ਜੋੜੇਂ ॥ ੬੩ ॥ ਮਾਯਾ ਐਸੀ ਮੋਹਿਣੀ ਮਨਕੋ ਕਰੇ ਮਜੂਰ ॥ ਪਕੜੀ ਨਚਾਵੇ ਰਾਤ ਦਿਨ ਜੈਸੇ ਰੀਛ ਲੰਗੂਰ ॥ ਜੈਸੇ ਰੀਛ ਲੰਗੂਰ ਚੂਰ ਕਰ ਮਾਰ ਮੁਕਾਵੇ ॥ ਜੋ ਆਗੇ ਆ ਜਾਇ ਖਾਵੇ ਕਰ ਖਾਕ ਮਿਲਾਵੇ ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਇਕ ਬੜਾ ਮੋਹ ਕਾ ਜਾਲ ਬਿਛਾਯਾ ॥ ਬਚੇ ਕੋਈ ਬਲਵੰਤ ਸੰਤ ਹੈ ਪਰਬਲ ਮਾਯਾ ॥ ੬੪ ॥ ਫਾਸੀ ਗਰਮੋਂ ਕਰਮਕੀ ਚਤੁਰ ਲਾਜ ਮੇ ਬੰਧ ॥ ਕੈਦੀ ਵਰਣ ਆਸ਼ਰਮਕੇ ਗਯਾਨ ਕਰਤ ਹੈਂ ਅੰਧ ॥ ਗਯਾਨ ਕਰਤ ਹੈਂ ਅੰਧ ਫੰਧ ਜਯੋਂ ਚੂਹਾ ਕਰ ਹੈ ॥ ਮਯੋਂ ਮਯੋਂ ਬਿਲੀ ਕਰੇ ਸੁਨਤਹੀ ਜੀਤਾ ਮਰਹੈ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਨਹੀ ਗਿਆਨ ਧਿਯਾਨ ਕੋਈ ਠੱਠਾ ਹਾਸੀ ॥ ਤਬ ਬੋਲੇ ਹੌਂ ਬ੍ਰਹਮ ਭਰਮਕੀ ਤੋੜੇ ਫਾਸੀ ॥ ੬੫ ॥ ਰੇਮਨ ਭੌਂਦੂ ਬਾਵਰੇ ਕਬੀ ਤੋ ਕਰ ਸੰਤੋਖ ॥ ਜਾਨ ਲੀਆ ਵੈਰਾਗ ਤੂੰ ਸਮ ਬਿਬੇਕ ਪੁਨ ਮੋਖ ॥ ਸਮ ਬਿਬੇਕ ਪੁਨ ਮੋਖ ਸੰਤੋਖ ਕਿਉ ਹੋਤਾ ਨਾਹੀ ॥ ਬਿਨਾ ਅਕਾਮ ਆਰਾਮ ਨਹੀਂ ਸੁਖ ਸ੍ਰਰਗਨ ਮਾਹੀ ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਬਿਨ ਭਾਗ ਮਿਲੇ ਕਹੁ ਕੈਸੇ ਹਰਿ ਧਨੁ ॥ ਯਿਹੀ ਗਯਾਨ ਯਿਹੀ ਧਯਾਨ ਦਸੋ ਦਿਸ ਭ੍ਰਮ ਨਾ ਰੇ ਮਨ ॥ ੬੬॥ ਸੁਖ ਨਾਹੀ ਬਿਨ

ਭੂਖਕੇ ਸੁਾਦ ਨਹੀ ਬਿਨ ਭੂਖ ॥ ਦੂਬ ਨਹੀ ਬਿਨ ਭਾਗ ਕੇ ਬਿਨ ਬੀਰਜ ਨਹੀ ਰੂਖ ॥ ਬਿਨ ਬੀਰਜ ਨਹੀ ਰੂਖ ਬਿਨ ਪਜਾਸ ਕਜਾ ਸੁਖ ਪਾਨੀ ॥ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰੀਤ ਕਿਧਾ ਮੀਤ ਰਾਵ ਬਿਨ ਕੈਸੇ ਰਾਨੀ ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਬਿਨ ਬ੍ਰਹਮ ਗਜਾਨ ਜਜੋਂ ਪਸ਼ੂ ਮਨੁਖ ॥ ਜੌਲੋ ਦੁਖ ਨਹੀ ਪਾਇ ਕਦਰ ਕਜਾ ਪਾਵੈ ਸੁਖ ॥੬੭॥ ਮੋਤੀ ਭੂਖਣ ਨਾ ਪੜੇ ਜਬਲਗ ਹੋਇ ਨਾ ਛੇਦ ॥ ਬਿਨਾ ਛੇਦ ਕਿਸ ਕਾਮ ਹੈ ਪੜੇ ਮੂਲਮੋ ਭੇਦ ॥ ਪੜੈ ਮੂਲ ਮੋ ਭੇਦ ਪੁਰਖਭੀ ਐਸੇ ਕਹੀਏ ॥ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰੇਮਕੇ ਛੇਦ ਖੇਦ ਬਹੁ ਜਗ ਮੈ ਲਹੀਏ ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਅਨਵਿਧ ਮੋਤ ਕਿਨ ਮਾਲ ਪਰੋਤੀ ॥ ਮਾਨੁਖ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਛੇਦ ਬਿਨ ਜੈਸੇ ਮੋਤੀ ॥੬੮॥ ਨਗ੍ਰੀ ਓਹੀ ਨੈਕਹੈ ਜਹਾਂ ਬਸੇ ਦਿਲਦਾਰ ॥ ਖਾਤਰ ਮੇਂ ਆਵੇ ਨਹੀ ਕਾਬਲ ਔਰ ਕੰਧਾਰ ॥ ਕਾਬਲ ਔਰ ਕੰਧਾਰ ਹਿੰਦ ਕਸ਼ਮੀਰ ਨ ਭੁਾਵੇ ॥ ਜਿ-ਸ ਜਾ ਲੈਲੀ ਸੁਨੇ ਤਹਾ ਮਜਨੂੰ ਚਲ ਜਾਵੇ ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਫਿਰ ਦੇਖ ਭ੍ਰਮਕੇ ਦੁਨੀਆ ਸਗਰੀ ॥ ਜਹਾਂਬਸੇ ਦਿਲਦਾਰ ਨਹੀ ਕੋ-ਈ ਐਸੀ ਨਗ੍ਰੀ ॥੬੯॥ ਜੈਸਾ ਅਪਣਾ ਧਾਮ ਹੈ ਤੈਸਾ ਗੁਰ ਅਸਥਾਨ ॥ ਸਾਨ ਮਾਨ ਗੁਜਰਾਨ ਤਿਹ ਜਾਨ ਜਾਨ ਪਛਾਨ ॥ ਜਾਨ ਜਾਨ ਪਛਾਨ ਕਾਨ ਨਾ ਰਾਖੇ ਕਾਹੂ ॥ ਚਤੁਰ ਆਣਕਰ ਹਾਣ ਰਹੇ ਜੀ ਚਾਹੇ ਜਾਹੂ ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਗੁਰਬੇਦ ਲੋਕ ਕੁਲ ਬਾਂਧਜੇ ਭੈਸਾ ॥ ਐਸ਼ਾ ਅਵਰ ਨ ਥਾਨ ਧਾਮ ਹੈ ਅਪਨਾ ਜੈਸਾ ॥ ॥੭੦॥ ਕਰਮੋ ਬਿਨਾਨ ਕੁਛ ਮਿਲੇ ਕਰੀਏ ਜਤਨ ਹਜਾਰ ॥ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਭ੍ਰਮੀਏ ਬਹੁਤ ਕੈ ਕਰੀਏ ਬਹੁਕਾਰ ॥ ਕੈ ਕਰੀਏ ਬਹੁਕਾਰ ਅਰਥ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਕੈਸੇ ॥ ਜਿਸਕੇ ਹੋਵੇ ਭਾਗ ਮਿਲੇ ਯੋਹ ਦੋਨੋ ਐਸੇ ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਕੋਊ ਸਕਤ ਨਹੀ ਹੈਹਰਿ ਬਿਨ ਨਰਮੋ ॥ ਪਾਰਸ ਫੈਂਕਾ ਸਿੰਧ ਬੀਰ ਲੈ ਅਪਨੇ ਕਰਮੋ ॥ ੭੧॥ ਰੇਮਨ ਭੌਂਦੂ ਬਾਵਰੇ ਨਾ ਕਰ ਚਿੰਤਾ ਸੋਗ ॥ ਸੁਤੇ ਤੁਝੇ ਆ ਮਿਲੇਗਾ ਜੋ ਹੈ ਤੇਰਾ ਭੋਗ ॥ ਜੋ ਹੈ ਤੇਰਾ ਭੋਗ ਰੋਗ ਕਿਯੋਂ ਜਾਨ ਵਿਹਾਝੇ ॥ ਭਾਸ ਚਾਂਦਕੇ ਦੇਖ ਬਗੋਂ ਵਤ ਪਾਛੇ ਭਾਗੇ ॥ ਕਿ

ਸ਼ਨਸਿੰਘ ਯੇਹ ਭੋਗ ਜੋਗ ਜਗ ਮੈ ਜਜੋਂ ਦਾਮਨ। ਸਹਿਜਸੁਭਾ-
ਵ ਜੁ ਹੋਇ ਤਿਸੀ ਮੇ ਰਹੀਏ ਰੇ ਮਨ ॥੭੨॥

ਆਈ ਮੌਜ ਫਕੀਰ ਕੀ ਧੋਇ ਜਾਨਤੇ ਹਾਥ॥ ਸਾਂਝ ਨਾ ਰਾਖੀ ਕਿਸੀਸੇਛੋੜਾਸਭਕਾ ਸਾਥ॥ ਛੋੜਾ ਸਭਕਾ ਸਾਥ ਨਾਥ ਕਾ ਰਾਖ ਭਰੋਸਾ ॥ ਹੋਇ ਭਾਗ ਜੋ ਮਾਥ ਕਿਸੀ ਪਰ ਕੈਸਾ ਦੋਸਾ ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਹਰਿ ਸਾਥ ਮਿਲੇ ਜਬ ਸੋਝੀ ਪਾਈ ॥ ਹੂਏ ਜਗਤ ਤੇ ਪਾਰ ਮੌਜ ਜਬ ਮਨਮੇ ਆਈ ॥੭੩॥

ਆਈ ਮਨਮੈ ਮਉਜ ਜਬ ਤੀਨ ਲਾਜਕੋ ਤੋੜ॥ ਪਿੰਜਰ ਬਰਨ ਆਸ਼ਰਮ ਕਾ ਦੀਯਾ ਤੁਰਤ ਹੀ ਫੋੜ॥ ਦੀਯਾ ਤੁਰਤਹੀ ਫੋੜ ਛੋੜ ਕਰ ਹਿੰਦੂਤੁਰਕ॥ ਮਿਲੇ ਬੇਹਦੀ ਲੋਕ ਭੇਦ ਤਬ ਪਾ-ਯਾ ਧੁਰਕਾ ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਖੁਦ ਹਕ ਹੂਏ ਜਬ ਖੁਦੀ ਗਵਾਈ॥ ਅਹੰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ ਗਜੇ ਮੌਤ ਜਬ ਮਨ ਮੇਂ ਆਈ ॥ ੭੪ ॥ ਸੰਤਾਂ ਭੇਖ ਅਲੇਖ ਹੈ ਜਾਨ ਨਾ ਸਾਕੈ ਕੋਇ॥ ਹੀਰੇ ਲਾਲ ਜਵਾਹਿਰਾ ਸੰਨ ਨਾ ਕੋਈ ਹੋਇ॥ ਸੰਨ ਨਾ ਕੋਈ ਹੋਇ ਨਹੀਪਾਰਸ ਪਰ ਮੋ-ਹਰ॥ ਬਿਨਾ ਹੋਸ ਬੇਹੋਸ਼ ਭੇਖਲੈਫਿਰਹੈ ਕੋਹਰ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਨਹੀ ਦਾਗ ਜਿਨੋਨੇ ਤਜੀਆ ਬੰਤਾ॥ ਜਾਨੇਕੋ ਬੁਧਵਾਨ ਭੇਖਹੈ ਐਸਾ ਸੰਤਾ॥ ੭੫ ॥ ਭੇਸ ਸਭੀ ਹੈਂ ਸੰਤਕੇ ਸਭੀ ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਸ॥ ਚਾਹੇ ਉਤਾਰੇ ਰੋਮ ਸਭ ਚਾਹੇ ਰਾਖੇ ਕੇਸ॥ ਚਾਹੇ ਰਾਖੇ ਕੇਸ ਚਹੇ ਲੇ ਖੇਸ ਦੁਸਾਲਾ॥ ਚਾਹੇ ਫਿਰੇ ਬਨ ਮਾਹਿ ਔਰ ਪਹਿਰੇ ਮ੍ਰਿਗ ਛਾਲਾ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਚਹੇ ਰਾਜ ਕਰੇ ਹੋ ਰਹੇ ਨਰੇਸ॥ ਚਹੇਲਏ ਸੰਨਯਾਸ ਸੰਤਕੇ ਸਾਰੇ ਭੇਸ ॥ ੭੬ ॥ ਹਿੰਮਤ ਬੰਦਾ ਜੇ ਕਰੇ ਲੇ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਸਾਰ॥ ਦੇਇ ਸੁਕਾਇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੋ ਚੂਰਨ ਕਰੇ ਪਹਾਰ ॥ ਚੂਰਨਕਰੈ ਪਹਾਰ ਧਾਰਕੋ ਬਸ ਮੇਲਿਯਾਵੈ॥ ਦੇਇ ਕੀਟ ਕੋ ਸ਼ਕਤ ਹਸਤਕੋ ਮਾਰ ਗਿਰਾਵੈ ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਦਿਲ ਸੁਸਤਿ ਨਿਕਾਰੇ ਮਾਰੇ ਕਿਸਮਤਿ॥ ਦੋ ਦਾਰਿਦ ਕੋ ਡਾਰ ਧਾਰ ਮਰਦੋਂ ਕੀ ਹਿੰਮਤ ॥੭੭॥ ਤਪੀਏ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰਕੇ ਹੈਂ ਭੀਤਰ ਸੰਸਾਰ॥ ਏਕ ਤਪੈ ਪੰਜ ਧੂਣੀਆਂ ਏਕ ਕਰੇਂ ਜਲ ਧਾਰ ॥ ਏਕ ਕਰੇ ਜਲ

ਧਾਰ ਏਕਜਾ ਤੀਰਥ ਨਾਵੇਂ ॥ ਏਕ ਗਯਾਨ ਇਕ ਧਯਾਨ ਏਕ ਤ੍ਰਿਦੰਡ ਕਮਾਵੇ ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਇਕ ਜਾਪ ਕਰੇ ਹੋ ਜਗਮੈਜਪੀਏ ॥ ਸਹਿਜ ਬ੍ਰਿਤਿ ਜੋ ਰਹੈ ਸਦਾ ਸੋ ਜਾਨੋ ਤਪੀਏ ॥ ੭੮ ॥ ਸੰਗਤ ਹੋਵੈ ਸਿੰਘ ਕੀ ਕਿਧਾ ਭੈ ਰਹੈ ਸਿਧਾਲ ॥ ਸਾਥ ਅਮੀਰਾਂ ਦੋਸਤੀ ਫਿਰ ਭੀ ਰਹੇ ਕੰਗਾਲ ॥ ਫਿਰ ਭੀ ਰਹੇ ਕੰਗਾਲ ਤਾਲ ਕੇ ਊਪਰ ਜਾਵੈਂ ॥ ਹੈ ਕਿਸਮਤ ਕਾ ਫੇਰ ਫੇਰਮੁੜ ਪਿਆਸਾ ਆਵੈ ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਰੰਗਰੇਜ ਹਾਥ ਆਚੜੇ ਨਾ ਰੰਗਤ ॥ ਕਿਉਨਹੀਪਾਵੈਸਾਂਤਿ ਸੰਤ ਕੀ ਹੋਵੇ ਸੰਗਤ ॥੭੯॥ ਨੇਕੀ ਕਰਨੀ ਦੁਸ੍ਹਸੋਂ ਦੁਸ਼ਟੀ ਨੇਕੋਂ ਸਾਥ ॥ ਦੁਧ ਪਿਲਾਵੈ ਸ੍ਰਪ ਕੋ ਕਾਟੇ ਉਨਕੇ ਹਾਥ॥ ਕਾਟੇ ਉਨਕੇ ਹਾਥ ਜਵਨ ਨਾਹਰਿ ਕੇ ਪਾਲੇ ॥ ਦਯਾ ਦੁਸ਼ਮਨੋ ਸੰਗ ਵਿਅਰ-ਥੀ ਘਾਲਣ ਘਾਲੇ ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਕਰ ਉਲਟ ਕਾਜ ਜਿਸ ਕਿਸਮਤ ਫੇਕੀ ॥ ਦੁਸ਼ਟੀ ਨੇਕੋਂ ਸਾਥ ਦੁਸ਼ਟ ਸੋਂ ਕਰੋ ਨਾ ਨੇਕੀ ॥ ੮੦ ॥ ਰਾਹੀ ਆਇ ਸਰਾਇ ਮੋਪਾ ਬੈਠਾ ਘਰ ਬਾਰ ॥ ਸ਼ਰਮ ਨਹੀ ਬੇਸ਼ਰਮ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਹੰਕਾਰ ॥ ਕਰਤਾ ਹੈ ਹੰਕਾਰ ਹੋਇਕੇ ਮਰਦ ਮੁਸਾਫਰ ॥ ਜੋ ਦੁਨੀਆ ਸੋ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੇ ਸੋ ਕਹੀਏ ਕਾਫਰ ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਬੇਦੀਨ ਜਾਨ ਬਿਨ ਨਾਮ ਇਲਾਹੀ ॥ ਅਹਮਕ ਦਾਵਾ ਕਰੇ ਹੋਇ ਕੇ ਬੰਦਾਰਾਹੀ ॥ ੮੧ ॥ ਸਿਖਯਾ ਦੇਵੇਂ ਔਰ ਕੋ ਜਿਨਕੋ ਹੈ ਅਗਯਾਨ ॥ ਕਰੇਂ ਨਸੀਹਤ ਆਪਕੋ ਤੇ ਮਾਨੁਖ ਬੁਧਮਾਨ ॥ ਤੇ ਮਾ-ਨੁਖ ਬੁਧਮਾਨ ਜਾਨ ਕਰ ਰਹੇ ਅਜਾਨੇ ॥ ਅਗਯਾਨੀ ਸੋ ਮੋ-ਨਿ ਚਤੁਰ ਸੋ ਕਰੇ ਗਿਆਨੇ ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਕਿਆ ਦਾਨ ਕਰੇ ਜੋ ਮਾਂਗੇ ਭਿਖਯਾ॥ ਨਹੀ ਆਪਕੋ ਹੋਸ਼ ਦੇਵੇ ਅਵਰਾਂ ਕੋ ਸਿਖਯਾ ॥ ੮੨ ॥ ਊਤ ਨਿਕਾਰੇ ਆਲਸੀ ਤਨ ਪਰ ਕਰੇਂ ਬਨੌਤ ॥ ਭੇਖ ਦਲਿਦਰ ਲੈ ਫਿਰੇ ਨਹੀ ਅਕਲ ਨਾ ਮੌਤ ॥ ਨਹੀ ਅਕਲ ਨਾ ਮੌਤ ਫੌਤ ਹੋ ਜਾਵੇ ਜੀਤੇ ॥ ਬਿਨ ਚੌ ਸਾਧਨਾ ਸਾਧ ਸਾਧ ਬੇ ਅਕਲਾ ਕੀਤੇ ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਹੋ ਪੁਰਸ਼ ਪਸੂਕੀ ਕਰ ਕਰਤੂਤ ॥ ਬਿਨ ਅਪਨੀ ਪਹਿਚਾਨ ਸਾਧ ਬਨ ਫਿਰਹੈਂ ਊਤ ॥ ੮੩ ॥

ਤ੍ਰੀਆ ਕੋ ਜੋ ਮੀਤ ਹੈਂ ਤੇ ਨਰ ਜਾਨ ਪਲੀਤ ॥ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੇਂ ਪਰ ਨਾਰਿਸੋ ਗਾਵੇਂ ਉਸਕੇ ਗੀਤ ॥ ਗਾਵੇਂ ਉਸਕੇ ਗੀਤ ਜੀਤ ਕਰ ਬਾਜ਼ੀ ਹਾਰੇ ॥ ਹੋਵੇਂ ਬਾਮ ਗੁਲਾਮ ਰਾਮਕੋ ਨਾਮ ਬਿਸਾਰੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਰਿਪ ਹੋਇ ਅੰਤ ਜਹਿ ਜਾਨ ਤ ਪ੍ਰਿਯਾ॥ ਜ ਨੋ ਕੇ ਮੀਤ ਤੇਰਾ ਸਾਧੂ ਅਰ ਤ੍ਰਿਯਾ ॥ ੯੪ ॥ ਨਾਰੀ ਸੋ ਨ ਕਰ ਅੰਤ ਕਾਲ ਪਛਤਾਇ ॥ ਕੈ ਬਿਛਰੇਕੇ ਨੇਹ ਤ ਮਰਜਾਇ ॥ ਕੈ ਨਾਰੀ ਮਰਜਾਇ ਹਾਇ ਹਾ ਕਰ ਨ ਸਦਾ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰੀਤ ਜਿਸ ਹਰਿ ਸੋ ਹੋਵੇ ॥ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਰੈ ਨਾ ਬਿਛਰੇ ਰਾਮ ਮੁਰਾਰੀ ॥ ਕਰੋ ਏਕ ਸੋ ਪ੍ਰੀਤ ... ਸਭ ਨਰ ਨਾਰੀ ॥ ੯੫ ॥ ਨਾਰੀ ਪਿਆਰੀ ਰਾਮ ਕੋ ਬਨ ਮੇਂ ਰਾਖੀ ਸੰਗ ॥ ਰਾਵਨ ਸੀਤਾ ਲੈ ਗਯਾ ਫਿਰ ਕਰ ਲਿਆਯਾ ਜੰਗ॥ ਫਿਰ ਕਰ ਲਿਆਯਾ ਜੰਗ ਬਿਹੋਂ ਜਬ ਅੰਗ ਜਰਾਏ ॥ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗੋਪੀਯਾਂ ਸੰਗ ਪ੍ਰੇਮਕੇ ਰੰਗ ਨਚਾਏ ॥ ਕਹੇ ਰਾਧਕੇ ਬਿਨਾ ਜਾਤ ਹੈ ਜਾਨ ਹਮਾਰੀ॥ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਮਤਿ ਤਜੋ ਪੁਰਖਕੋ ਚਹੀਏ ਨਾਰੀ ॥੯੬॥

ਨਾਰੀ ਨਰਕਾ ਮੇਲ ਹੈ ਜਯੋਂ ਤਲਵਾਰ ਮਿਆਨ॥ ਮੇਲਾ ਸਮ ਸਰ ਜੋ ਮਿਲੇ ਹੋਜਾਵੇ ਕੁਰਬਾਨ ॥ ਹੋਜਾਵੇ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਨ ਦੋਨੋ ਕੀ ਏਕਾ । ਜਯੋਂ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਮੇਲ ਤੇਲ ਤਿਲ ਏਕ ਬਿਬੇਕਾ ॥ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਸੋ ਸਦਾ ਬ੍ਰਤੀ ਜੋ ਏਕ ਅਹਾਰੀ ॥ ਵਹੀ ਜਤੀ ਪਹਿਚਾਨ ਜਿਸੀਕੇ ਹੈ ਇਕ ਨਾਰੀ ॥੯੭॥ ਨਾਰੀ ਪਿਆਰੀ ਪੁਰਸ਼ਕੋ ਜਯੋਂ ਮਛਲੀ ਕੋ ਨੀਰ ॥ ਦੇਖੋ ਪੀਛੇ ਨਾਰਕੇ ਕੇਤਕ ਹੂਏ ਫਕੀਰ ॥ ਕੇਤਕ ਹੂਏ ਫਕੀਰ ਹੀਰ ਪੁਰ ਰਾਂਝਾ ਜੋਗੀ ॥ ਮਜਨੂੰ ਲੇਲੀ ਬਿਨਾਂ ਫਿਰੇ ਜੰਗਲ ਮੇ ਸੋਗੀ ॥ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਸੁਨ ਭੂਪ ਭੋਜ ਪੈ ਕਰੀ ਸਵਾਰੀ॥ ਐਸੀ ਨਿਆਮਤ ਔਰ ਨ ਜਗਮੈ ਜੈਸੀ ਨਾਰੀ ॥ ੯੮ ॥ ਨਾਰੀ ਬਿਨ ਸਭ ਨਰਕ ਹੈ ਦੂਬਵੰਤ ਦਰ ਵੇਸ ॥ ਬਿਨਾ ਨਾਰ ਕੇ ਨਾ ਰਹੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸ਼ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸ਼ ਰਾਖਤੇ ਪੇਸ਼ ਹਮੇਸਾ ॥ ਰਾਖੇਂ ਪੀਰ ਫਕੀਰ ਨਾਰਿ ਕੋ ਬੇਅੰਦੇਸ਼ਾ ॥ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਕਰ ਤੁਰਤ ਤਿਆਗ ਜੋ ਤੀਯ

ਭਿਖਾਰੀ ॥ ਸੁਭ ਕੁਲ ਸੁਭ ਕਰਤਬ ਰਾਖੀਓ ਹਿਤ ਕਰਨਾਰੀ ॥੮੯॥ ਨਾਰੀ ਬਿਨ ਨਰ ਜਗਤ ਮੋਂ ਪਾਵਤ ਨਾਹੀ ਚੈਨ ॥ ਨਾਰੀ [illegible] ਖ਼ਾਸਮਹਸਨਹੁਸੈਨ ॥ ਖ਼ਾਸਮਹਸਨਹੁਸੈਨ ਖੂਣੀਆ [illegible] ਨੀਯਾਂ॥ਪੀਰਾਂਵਲੀਯਾਂ ਔਰ ਕੇਤੀਆਂ ਬੁਧੀਫਲੀਯਾ [illegible] ਇਕਨਾਰਿ ਹੇਤ ਸਉ ਸਹੇ ਖੁਆਰੀ ॥ ਕਰੇਮਰਦ [illegible] ਹੇ ਜਿਸਕੇ ਨਾਰੀ ॥੯੦॥ ਸਾਧਨ ਪੀਛੇ [illegible] ਰਥ ਕੋ ਮੂਲ ॥ ਤੌ ਲੌ ਖਾਵੇ ਔਖਦੀ ਜੌ ਲੌ ਉਰ [illegible] ਮੈ ਸੂਲ ਫੂਲ ਝਰਹੈ ਫਲ ਲਾਗੇ ॥ ਜਬ ਜਾਨੇ [illegible] ਮ ਤਿਯਾਗੇ ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਹਰਿ ਜਾਨ ਆਪ [illegible] ਆਰਾਧਨ ॥ ਪਾਰਸ ਚਾੜ੍ਹਿਯੋ ਹਾਥ ਦਰਬ ਕੇ ਮਿਟ [illegible] ਸਾਧਨ ॥੯੧॥ ਵਿਦਯਾ ਜਿਵੇਂ ਕਵੈਦਹੈ ਕਰਨੀਜੁਧ ਸਮਾਨ ॥ ਕਰੇ ਕਵਾਇਦ ਫੌਜ ਸਭ ਸੂਰਾਕੇ ਮੈਦਾਨ॥ ਸੂਰਾ ਕੇ ਮੈ-ਦਾਨ ਮਿਯਾਨ ਤੇ,ਖੈਂਚਰਚਲਾਵੇ ॥ ਮਾਰੇਕਰੇਫਨਾਂਹਿ ਵਾਹਿ ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਹੋਏ। ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਬਿਨ ਆਪ ਲਖੇਹੈਂ ਬੀਰ ਅਵਿਦਯਾ। ਬਿਨ ਕਰਨੀ ਕਿਸ ਕਾਮ ਪੜ੍ਹੇ ਲਾਖੋਹੀ ਵਿਦਯਾ ॥ ੯੨ ॥

ਕਵਿਤਾ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਸੁਣੋ ਕਾਨ ਧਰ ਪੂਤ ॥ ਏਕ ਅਮੀ ਇਕਦੂਧ ਹੈ ਇਕ ਪਾਣੀ ਇਕ ਮੂਤ ॥ ਇਕ ਪਾਣੀਇਕਮੂਤਮੂਤ ਜੋ ਬਾਲਕ ਬੋਲੇਂ ॥ ਪਾਨੀ ਕਵਿਤਾ ਜਾਨ ਚਤੁਰ ਚਤੁਰਾਈਘੋਲੇ ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਦਧ ਬੈਣ ਪ੍ਰੇਮਕੀ ਜਿਸਮੈਂ ਲਭਤਾ॥ਗਯਾਨਵਾਨ ਜੋ ਕਹੇ ਅਮੀਵਤ ਕਹੀਏ ਕਵਿਤਾ ॥ ੯੩ ॥ ਸ੍ਵਾਮੀ ਤੂੰ ਬੇਅੰਤ ਹੈਂ ਤੁਝ ਹੀ ਕੋ ਆਦੇਸ਼॥ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾ ਸਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸ਼ ॥ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸ਼ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਸੂਰਜ ਗਣਤਾਰੇ ॥ ਬਡੇਬਡੇ ਅਵਿਤਾਰ ਅੰਤਲੈਤੇਪਚਿਹਾਰੇ॥ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਤੂੰ ਆਪ ਸਰਬਕਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥ ਲਖੇ ਆਪਕੋ ਆਪ ਤੂੰ ਸਭ ਹੂੰਕਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ॥੯੪॥ ਸਾਈਂ ਸੁਖਨ ਫ਼ਕੀਰਕੇ ਕਹਤੇ ਆਬਹਯਾਤ ॥ ਜਿਨਕੇ ਸੁਨਤੇ ਹੀ ਮਿਟੇ ਮਰਣੇਕੀ ਆਫ਼ਾਤ ॥ ਮਰਣੇਕੀ ਆਫਾਤ ਰਾਤਕਾਜੈਸੇ ਪਨਸ॥ਜਾਗਤਹੀ ਹੋ ਦੂਰ ਨੂਰ ਸਭ ਭਾਸੇ ਅਪਨ॥ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ

ਕਰ ਹੱਕ ਹੱਕ ਖੁਦ ਹੱਕ ਹੋ ਜਾਈ ॥ ਕਿ
ਆਪ ਜਬ ਜਾਣੇ ਸਾਈ ॥੯੫॥ ਪਾਵ
ਸਕੰਦਰ ਸ਼ਾਹ॥ ਲੈਕਰ ਕਰਮੋ ਫੈਕਿਆ
ਕਾਦਰ ਬੇਪਰਵਾਹ ਕਰੇ ਜਬ ਨਜ਼ਰ ਉਪਰ
ਤਖਤ ਪਰੀ ਕਾ ਸ਼ੇਕੇ ਭਨੀ ॥ਕਿਸਨ ਸਿੰਘ ਜੇ
ਰੂਹਾਨੀ॥ ਮੂਸੇ ਸੋ ਫਿਰਔਨ ਜੰਗ ਕਰ ਡੂਬਾ ਪਾ
ਬ੍ਰਿਤੀ ਰਾਜਸ ਬੀਚ ਹਮ ਹੋਵੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੂਪ ॥ ਤਾਮਸ
ਜਾਂਤਕ ਵਿਸਨ ਸ੍ਰੂਪ॥ ਸਤਿ ਵਿਸਨੁ ਸਰੂਪ ਜੁ
ਰਾਜੇ॥ਰਾਜ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਕੇ ਕਾਜਮਹਿ ਹੋਏ ਜਨਕਬਿ
ਸਿੰਘ ਮਮ ਸ਼ਕਤ ਨਿਵਿਰਤੀ ਔ ਪਰਵਿਰਤੀ ॥ਸਸਿ
ਜਾਨ ਸੀਤ ਤਾਪਤ ਦੋਊ ਬਿਰਤੀ ॥੯੭॥ ਕਾਮੀ ਕ੍ਰਿ
ਹੂ ਬਾਵਨ ਲੋਭੀ ਜਾਨ ॥ ਕ੍ਰੋਧੀ ਜਿਉਂ ਦੁਰਬਾਸ ਹੂ
ਸਮਾਨ ॥ ਮੋਹੀ ਭਰਤ ਸਮਾਨ ਜੁੱਧ ਮੇ ਰਾਮ ਸਮਾਨੋ॥
ਬਿਨੁ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਊ ਨਾ ਜਾਨੋ॥ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਹਊਂ ਸ
ਕਾ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ॥ ਅਨਕ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹਾ ਜਤੀ
॥੯੮॥ ਏਕੋ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਭੇਦ ਨ ਰੰਚਕ ਜਾ
ਅਰ ਸਕਤ ਕੋ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਪਹਿਚਾਨ ॥ਭਿੰਨ
ਕਾਨ ਨਹੀ ਬੋਲੈ ਬੈਨਾਂ ॥ ਰਸਨਾ ਸੁਨੇ ਨਾ ਵਾਕ
ਨੈਨਾ॥ ਕਿਸ਼ਨਸਿੰਘ ਸਰਬੰਗ ਸੰਗ ਇਕਦੇਹ
ਕੋ ਦੂਰ ਕਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਏਕੋ॥੯੯॥ਬਾਨੀ ਨਾ
ਬੁਧ ਸਕੇ ਨ ਜਾਨ ॥ਪਹੁਚ ਨ ਬੇਦ ਕਤੇਬ
ਮਾਨ ॥ਨਹਿ ਕੋਈ ਅਨੁਮਾਨ ਗਜਾਨ ਅ
ਬਿਨ ਇਕ ਅਪਨੇ ਆਪ ਔਰ ਕੋ ਲਭਤ
ਹਰਿ ਸਾਥ ਮਿਲੇ ਜਿਉ ਪਾਨੀ ਸੰਗ ਪਾਨੀ
ਸੰਤਨ ਕੀ ਬਾਨੀ॥੧੦੦॥

੫੩੪

ਬਿੱਤੂ ਹੋਰੀ ਦੇ

...ਤੇ ਹੈਂ ਲੋਗ ਸਭ ਸੋਗ ਤਜ ਬਨੇ
...ਨੰਦ ਜੂ॥ਖਿਲੀ ਹੈ ਬਸੰਤ ਰਿਤ ਮਿਲੇ
...ਹੈ ਅਨੰਤਗੁਨ ਕਹੇਂ ਨੇਕ ਛੰਦਜੂ॥ਫੂਲੀ
...ੀ ਕੀ ਕਿਯਾਰੀ ਸਭ ਫੂਲਨ ਕੀ ਆਵਤੀ ਹੈ ਚਹੂੰ
...ਕਸ਼ਨ ਮ੍ਰਿਗ ਰਾਜ ਆਜ ਲੋਗ ਲਾਜ ਤਜਾਗ ਸਭ
ਖੇਲੈਂ ਹੋਰੀ ਜੈਸੇ ਕਿਸ਼ਨ ਚੰਦ ਜੂ॥੧॥
...ਰੀ ਪਿਚਕਾਰੀ... ਚਲਾਵੇ ਭਰ ਜੈਸੀ ਬ੍ਰਿਜਪਿਆਰੀ
...ਕੰਦ ਜੂ॥ ਬਨੇ ਹੈ ਅਨੇਕ ਸ੍ਵਾਂਗ ਰਾਂਗ ਰਾਂਗ ਬਸਨ
...ਰਾਮ ਸੀਤਾ ਔਰ ਰਾਧੇ ਮੁਕੰਦਜੂ॥ਪਾਵਤ ਗੁਲਾਲ ਲਾਲ
...ਸਨਲਾਲ ਹਸੇ ਏਕ ਬਾਰਕੇ ਜੁਹੋਵੇ ਮੁਖ ਮੰਦਜੂ॥
...ਗ ਰਾਜ ਆਜਲੋਗ ਲਾਜ ਤਜਾਗ ਸਭ ਫਾਗ ਮਾਹਿ
ਜੈਸੇ ਕਿਸ਼ਨ ਚੰਦਜੂ॥੨॥ ਦੇਖਨ ਤਮਾਸ਼ੇ ਔਰ
...ਬਿਧ ਸਭ ਕਾਮਨ ਕੀ ਅੰਗੀਯਾ ਕੇ ਟੂਟ ਜਾਂਹਿ ਬੰਦਜੂ॥
...ਔਰ ਆਪਨੇ ਬਜੋਹਾਰ ਸਭ ਮਿਲੇ ਮੀਤ ਯਾਰ
...ਦ ਜੂ॥ਨੈਨਨ ਕੀ ਸੈਨਨਸੋਂ ਚਿੱਤਕੋ ਚੁਰਾਇ
...ਨ ਮਾਰੇ ਜਾਂਕੇ ਮੁਖ ਚੰਦ ਜੂ॥ ਕਿਸ਼ਨ ਮ੍ਰਿ
...ਲਾਜ ਤਜਾਗ ਸਭ ਫਾਗ ਮਾਹਿ ਖੇਲੇ ਹੋਰੀ ਜੈ...
...॥ ਚੋਰੀ ਚੋਰੀ ਗੋਰੀ ਕੇ ਮੁਖੜੇ ਪੈ ਮਲੇ ਮੀ...
...ਰ ਫੁਲੇਲ ਲਾਕੇ ਫੰਦਜੂ॥ਲਾਗਤਹੀ ਹਸਤ...
...ਵਾਰੀ ਤਾੜੀ ਗਤਹੇਰ ਭਯੋ ਪਰਮਹੀ ਆਨੰਦ
...ਹਾਰੇਂ ਸਭ ਹਾਸ ਹਾਸ ਜੈਸੇ ਸਾਸ ਨਨ-
...ਦ ਜੂ॥ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮ੍ਰਿਗ ਰਾਜ ਆਜ ਲੋਗ
...ਮਾਹਿ ਖੇਲੇਂ ਹੋਰੀ ਜੈਸੇ ਕਿਸ਼ਨਚੰਦਜੂ॥
...ਪੂਰਣੰ